

prima instanță – (Judecătoria Orhei) V.Cupcea

instanța de apel – (Curtea de Apel Chișinău) V.Pruteanu, L.Popova, A.Gavrilița

Î N C H E I E R E

15 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Cazacu Sergiu,

în pricina civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cazacu Sergiu împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei privind contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016 prin care s-a respins apelul lui Cazacu Sergiu și s-a menținut hotărîrea judecătorei Orhei din 19 octombrie 2015,

c o n s t a t ă :

La 15 iulie 2015 Cazacu Sergiu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei în care a solicitat anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei nr.646-C din 04 iunie 2015 prin care s-a aplicat lui Cazacu Sergiu amenda în mărime de 5000 lei pentru împiedicarea controlului fiscal prin neprezentarea de explicații, date, informații și documente necesare organului fiscal și anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei nr.1120-C din 09 iulie 2015 prin care s-a respins ca neîntemeiată contestația înaintată de Cazacu Sergiu.

În motivarea acțiunii a reiterat că, la 05 mai 2015 Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Orhei a efectuat un control fiscal la domiciliul lui Cazacu Sergiu.

Ulterior la 21 august 2015 a fost întocmită Decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei nr.646-C din 04 iunie 2015 asupra cazului de încălcare fiscală a legislației comisă de Cazacu Sergiu. Prin decizie s-a decis a aplica lui Cazacu Sergiu pentru încălcarea legislației fiscale conform art.253 alin.1) amendă în mărime de 5000 lei, pentru împiedicarea controlului fiscal prin neprezentarea de explicații, date, informații și documente necesare organului fiscal.

În decizie organul fiscal a menționat că Cazacu Sergiu a încălcat prevederile art. 8 alin.2) lit. a) d),f), g) și h) din Codul fiscal.

A refuzat să prezinte la prima cerere, persoanelor cu funcție de răspundere ale organelor cu atribuție de administrare fiscală explicații și documente justificative, prin ce a fost împiedicat efectuarea controlului fiscal.

Indică că cu decizia de sancționare a Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei nu este de acord și invocând ilegalitatea ei a înaintat contestație, însă contestația a fost respinsă și obligat să execute decizia nr.646-C din 04 iunie 2015.

Susține reclamantul că nu desfășoară activitate antreprenorială și anume reparația automobilelor auto, la data efectuării controlului fiscal în ograda se aflau 4 automobile, însă acestea erau a oaspeților veniți în ospetie și nicidecum pentru repararea acestora.

Prin hotărârea judecătoreiei Orhei din 19 octombrie 2016 s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Cazacu Sergiu.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 27 octombrie 2015 Cazacu Sergiu a depus cerere de apel prin care a solicitat casarea hotărârii judecătoreiei Orhei din 19 octombrie 2015 cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016 a fost respinsă cererea de apel depusă de Cazacu Sergiu și s-a menținut hotărârea judecătoreiei Orhei din 19 octombrie 2015.

La 06 februarie 2017 Cazacu Sergiu a declarat recurs prin care a solicitat admiterea recursului și casarea hotărârii judecătoreiei Orhei din 15 octombrie și deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016 ca ilegală și emiterea unei noi decizii de admitere a cererii de chemare în judecată.

Recurentul a depus cerere de recurs în temeiul art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

În motivarea cererii de recurs au indicat că, atât instanța de apel cât și instanța de fond eronat au constatat că Cazacu Sergiu practică activitate de antreprenoriat și respectiv este neîntemeiată decizia organului fiscal de sancționare.

În lipsa desfășurării unei asemenea activități nu avea cum să prezinte documente de evidență, dări de seamă sau alte informații ce vizează activitatea de întreprinzător.

La examinarea cauzei în fond eronat s-au aplicat prevederile art.8 din Codul fiscal, deoarece această normă la caz nu este aplicabilă.

Consideră recurentul că instanța de apel nu a dat o apreciere legală și nici nu s-a expus asupra faptelor, nu a constatat și elucidat corect circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 05 octombrie 2016.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 11 noiembrie 2016 (f.d.122), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost depusă la 06 februarie 2017, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

În cererea de recurs nu se indică o încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat.

De asemenea se reține că, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Suplimentar, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

Conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Cazacu Sergiu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Cazacu Sergiu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

